

בן גוריון מאשים את אשכול כ... שקרן וכחדן

* יצחק בן-אהרון: החיים הפוליטיים של בני

דור' נידאו מסודרים וקבועים לנצח *

על רמתה של הכנסת. לזכותה ייאמר, שלמרות חוסר-העקביות וההשמצות שהיו בה, ולמרות היסטוריה של חוסר-הכנסת שהעמידו עצמם כחוקרים, שופטים, ומציינים-להורג — קשה לר- את את החברה הישראלית בלעדי הבימה הזו. אבל במציאות שלנו — הכנסת אינה פרלמנט אנגלי או שוודי. אנו חיים במדינה משימתית, ה- נתונה לאילוצים עצומים, לא רק בענייני ביטחון, אלא גם בענייני חברה וכלכלה. מירווחי התימון של איש-ציבור במדינה כשלונו הם צרים ביותר, ודיוקא משום כך — השחיתות היא כה חשוכה" (הארץ)

מילחמות נוספות

לא יפתרו כלום

ב"ראיון השבוע עם" אריק שרון ואריה אליאב, שאל דב גולדשטיין את אליאב על דמותו של ד"ר עיסאם סארטאווי, נציג אש"ף לשיתוף עם נציגי המועצה לשלום ישראל-פלסטיני, ועל השתתפותו באופן פעיל, כלוחם אש"ף.

על כך השיב לו ח"כ אריה אליאב: "הוא הש- תתף באופן פעיל בהתקפה על מוסם "אל-עלי" במינכן, שבה נפצעה חנה מרון וגם בפעילות פניו- אחרות.

אולי הרבר אינו ידוע, אבל הוא היה אחד מ- מפקדי המחבלים בכראמה, בקרב הגדול שהתחולל שם בין כוחות ישראלים וערביים, במלחמת- ההתשה. בני צביקה נפצע בקרב הזה... כאחת הפגישות הראשונות שלי עם ד"ר סארטאווי אמר- תי לו: "בני נפצע בקרב שאתה סקרת עליו מהצד הערבי... יכול להיות שאתה סצעת אותו... יכול להיות שחברו של בני, שנהרג על-ידך, נפל מ- כדור שלך..."

בתגובה לסיפור זה שאל גולדשטיין את אליאב אם סארטאווי התרגש מסיפור זה, ואליאב המ- שיך: "התרגש... זה לא בדיוק הביטוי... זו מילחמה, זו מלחמה קשה. הוא ידע זאת ואנחנו יודעים זאת. ובמלחמה נפלים אנשים ונשפך דם. האיש הזה עבר החל מ-1970 מהפך איטי אבל עיקרי. לא קל לו ולשכמותו. כל נזול בזה. הוא הגיע למסקנה, שמלחמת נוספות לא יפתור כלום ולא יקרא את העניין הפלסטיני. הוא ידע ו- מבין — ואמר מפורשת — שעניין המדינה ה- חילונית-דמוקרטית אינו הפיתרון לבעיה. הוא אמר שיש רק דרך אחת: לחלק את נחלת אבו- תיהם, שהוא מודה, כי הוא גם נחלת אבותינו, בין העם שלהם והעם שלנו — ולחיות יחד, בשלום ובהבנה" (מערב)

מסוקי השבוע

אריק שרון ראש "שדומציון": "אלי הארץ הזאת מדברת בעיברית. הגלעד מדבר אלי עיברית. אלפי שנות עיברית. והר גריזים משוחח בעיברית וחברון מדברת אתי עיברית..."

הנ"ל: "אני מעדיף לדבר עם הפלסטינים על עתיד רבת-עמון מאשר עם חסיין על עתיד שכם וחברון."

עזר וייצמן, ראש מטה-הבחירות של הליכוד: "אינני סבור שפוליטיקה היא עסק מלוכלך. לידעית, חוקעים סכינים בגב בעסקים וגם בצבא. מי שלא חוקע סכינים בצבא לא חוקע סכינים בעסקים. גם לא חוקע סכינים בפוליטיקה."

המשורר חיים גורי: "לא מעטים מקרב אלה שהצליחו לעשות כסף טוב. הצביעו בעד המעורב לא בעד מפא"י, כי שילטון הפועלים הי- סוציאליסטי הוא-הוא שהעלה אותם."

העיתונאי נחום ברנע במאמרו "וביג' וגמרנו": "רבין כועס על בוז'נינסקי, שכועס על רבין ועל דיניץ שכועס על העיתונאים הישרא- לים, שכועסים זה על זה."

טובה פערון, מקום 25 ברשימת ד"ש: "אני לא מרגישה כנסס של עצמי, אני מייצגת הרבה יותר מעצמי."

הפזמונאי יהונתן גפן: "הנה הם, הם, הם. הם, המפלגה עם הפילטר, מיפלגת כלבוטק, בראשות מנהיגי חדשות בעתיקות. קבלו אותם. הם חדשים ושונים."

אליעזר שילוני, נציג מטה-הכנסה: "מה רוצים? שארים ידיים עם כולם. אשיר התייווה ואקפל את הדגל? לא מקפלים את הדגל ולא מכבים את החשמל — נלחמים."

בן-גוריון נגד ההסלמה

שהביאה את מלחמת

ששת הימים

ד"ר מיכאל בריזוהר ממשיך בפירוט הפרקים הנבחרים מתוך האוטוביוגרפיה על דוד בן-גוריון.

על ההסלמה בין ישראל, מצרים וסוריה, כתב ד"ר בריזוהר: "משנודע, במחצית מאי 1967, על הצעדים המצריים, נזכר בן-גוריון בפירטי התקרית של פברואר 1960. (בעיקבות פעולת- תגמול ישראלית נגד סוריה בתאופיק בפברואר 1960, הורמה מצרים כמה מאות טנקים לסיני. גם אז הורדה ישראל כוחות שהתייצבו מולם — ה.ה.) מדרך הטבע סבר, כי כך יש לפעול גם הפעם: להוריד את המתח, להצניע את אמצעי- הנגד, לא להגיב בהצהרות חריפות, לא לגייס מילואים בקנה-מידה גדול. אולם נאצר, שלא כמו ב-1960, לא הסתפק במשלוח צבאותיו לתוך סיני. הוא גם תבע מהכוח הבינלאומי של משקיפי ה- או"ם, שהבטיח את השקט בגבול ישראל-מצרים ובשארם-אל-שייך, כי יפנה מייד את עמדותיו וייצא את ארצו.

המעשה החריד את בן-גוריון. הוא חשש ש- הידרדרות המצב עלולה להביא למלחמה חדשה, והיה משוכנע שיש לעשות הכל כדי למנוע את- לקחותה. כדרכו, האשים את (לוי) אשכול במתי- חות שנוצרה. שמונה-עשר חודשים חלפו מאז הבחירות, שבהן נחלה רפ"י (רשימת פועלי ישר- אל — מיפלגתו של בן-גוריון, משה דיין ושימיעון פרס) בתוסה קשה מידי המערך, וביקורתו החריפה של בן-גוריון על אשכול לא קתה כהוא-הוא.

לדעתו של בן-גוריון נגרם גם המשבר הנוכחי, על-ידי צעדיו הבלתי-שקולים של אשכול. ב- נובמבר 1966 הורה אשכול על פעולת-תגמול נגד הכפר סמוע בירדן, בעיקבות חדירת מחבלים משטח זה. בן-גוריון זעם על אשכול כי "תקף ירדן בלתי-עניינית, התקפה כפר ציווילי (אזרחי)". בניגוד לנהוגו של צה"ל, מאז קיביה. הוא גם ביקר בחריפות את ההסלמה בתגובת ישראל למעשי הסורים באפריל, שהציתה את המשבר הנוכחי. "אשכול) הפך פעולת-תגמול בסוריה למעין מל- חמה (80 מטוסים, 130 גיחות), טס על-פני דמשק, עשה גיוס לפני הומן. כראש-ממשלה (הוא) שקרן זפתך."

בן-גוריון בא לתל-אביב ב-21 במאי, ובישיבת ראשי רפ"י הציע, כי הסיעה תדרוש בכנסת "התפטרות אשכול כפי שעשו בשנת 1940 לראש- הממשלה צ'מברליין". אולם משה דיין ושימיעון פרס התנגדו לדעתו..." (ידיעות אחרונות)

חבריינסת שהעמידו

עצמם כחוקרים.שופטים

ומוציאים-להורג

ברשימה, "הפורשים מן המירוץ" מראין העיתור- נאי דורון רוזנבלום כמה מבכירי חבריי-הכנסת, שהודיעו פומבית על פרישתם מזירת הכנסת. בין השאר פנה רוזנבלום אל יצחק בן-אהרון, שטען בפתח דבריו: "החיים הפוליטיים של בני-דודי נידאו כאלו הם מסודרים וקבועים לנצח... מי חשב בכלל על זיקנה? הכל נראה קבוע לעד!" ער, כאילו כל בני-דודי היו בני-אלמונה, היתה על כך הסכמה כללית."

על השיקולים הלא-ביולוגיים שלו לפרישה, ממ- שיך ומוסף יצחק בן-אהרון: "הייתי שגל ל- המשיך, אילו היתה יוזת קטביות בחיים הציפי- ריים שלנו, ואילו הם היו בעלי רמה גבוהה יותר. אבל בחיים הציבוריים שלנו שורר מצב של דימ- דומים, כאשר הן האפוזיציה והן הקואליציה מבליים את כל הקטבים, ומבליעים את המצעים והחידושים הרעיוניים. שום צד אינו יכול לגבש את עמדתו בצורה מכרעת, כי אין לו גיבוי מבית. גישי-אומנים מיוצג במערה, וכליכוד יושבים ל- בראשים, שחבל יורקים כי הם חולכים בון של חירות מטעמים שבהם הממד המצפוני הוא רק שולי. במצב עניינים זה שולטים התימיונים, הפתגלנות, החיים מהיר אה הפה. אי-אפשר לחרוץ משום סוגיה, כאשר הקריטריון העיקרי הוא ל- החזיק את הראש מעל למים. הדבר השפיע מאוד

חקלאי אודי, לבכורה החגיגית של הסרט מיבצע יונתן, שבה נכחה מישפתת דיין בייצוג כימעט מלא, השיב: "אודי נשאר בנהלל לשמור על ה- כבשים."

באותה הקרנה לחץ שר- האוצר יהושע רבינוביץ את ידו של השחקן ראובן כרייתם ואמר לו: "היית מצוין, מאד נהנית ממך!" השיב לו בריוותם, שהגיע ל- בכורה בלויית אשתו, רותי: "נו, אז אם נהנית, תחזיר לי את 35% המס שלקחת ממני ממה שהרווחתי בסרט."

כל אסיר במדינת-ישר- ראל זכאי לדמי-כיס בסך מאה לירות לחודש, המוכנסים עבור רו לבנק ומועברים אליו באמי-

אליעזר רונן וח"כ פסח גרופר, שבה גבר רונן על גרופר בנקל. העיר על כך ה- ח"כ הערבי סייף אל-דין אל-דזעבי: "טוב, זה לא קונץ שרונן ניצח. זו היתה קנר- נייה בין הליכוד והמערך. ה- מישחק היה מכור."

הפסלת אילנה גור חזרה לישראל אחרי תערוכתה הפאריסאית, וכשהגיעה לבי- תה היפואי גילתה לתדהמתה קיר שלם שניבנה בעת היר- עדרה מול אחד מחלונותיה. הסתבר כי בין אמני יפו אין שוררת אחוות-שכנים. הקרמי- קאית ציירה שמש, שכנתה של אילנה, טענה כי הרעש של מזגני-האוויר מפריע לאור- חיה לשבת בחצר הפנימית שלה, ומשום כך בנתה את

שזכתה בתואר, "מלכת האופור" של חברת התמרקים אוטודור גירל, במיסגרת תח- רות מלכת-המים 1976, טסה השבוע לברטיניה כאורחת החברה. במיסגרת ביקורה תתאר אורלי במפעלי החברה ותופיע עבורה בצילומי-פירסומת בינלאומיים. בתמונה: אורלי בנמלה-תעופה בלוד.

אורלי גופר

הקיר, כדי לבווד את הרעש. ישראלים רבים, שחזו בתוכנית-בידור טלוויזיונית ש- שודרה בארצות-הברית מחוץ- אליהן, נדהמו לראות צעירה יפהפיה, שנשאלה על-ידי המנ- חה מה דעתה על הכריכים במיסעדה מסוימת, ושהשיבה בעיברית צברית טיפוסית: "יש פה סנדוויצ'ים על-הכרי פאק". חריהעין וזהו בה את המרת ערנה לב, שנתנה את הכבוד לשפה העיברית בכות יידות, הברון הפופולרי רייזר בראונר שהחליט ל- שטסה באחת התוכניות ש- הנוחה. מאחר יותר סיפרה עדנה לידידיה כי הכוונה היתה שהיא תשיב באנגלית, אולם הרעיון לענות בעיברית צץ ב- ראשה ברגע האחרון ממש. בראונר, היתה, החליט להשי- איר את התשובה כמות שהיא.

עצותן של שילטונות בתי- הסוהר. אולם אשר ירדין אינו כל אסיר. ידידתו, עורכת- הדיון טלי ליבני, הכניסה עבורו החודש לסניף בנק דיסקונט שברחוב דינגוף ב- תל-אביב, דמיכיס בסך 400 לירות.

כלל, טלי דואגת מאד לאשר. היא טילפנה לחיים גריינצקי, יועצו של ראש- עיריית תל-אביב שלמה (ציצ"ל) לחט, והתלוננה ב- אוניו כי "אשרק'ה טוען שסיסי ריית הכלא דלה מדי עבורו." טלי ביקשה מגריינצקי לארגן מגבית, כדי לקנות עבור יד- לין ספרים שאינם מצויים ב- ספריית כל-אירמלה.

הכוכבית פנינה גורן הגיעה להוליווד במטרה ל- בוש את העיר. עד שיגלה אותה המפיק הנוכח, היא עובדת ל- פרנסתה כמלצרית במיסעדת שירותי-עצמי.

כשנשאל ח"כ משה דיין, מדוע לא בא בנו, ה-